

Alex Tocilescu

Imperiul Pisicilor

— Cu vîîii nu mă pot săptăna, săptăna nu mă pot săptăna.

— Când se îmbăta, îl spunea depresso, și îl depresso și toti cei din jur. De data astă, în jur eram doar eu.

proze

— Șii, continuă, oamenii sună morți, toți sună morți, nici niste corpuși, dar n-au nimic în ei, nu mai au viață, mă, asta e problema, sună ca niste... ca niste

— Da, am zis.

Mă rog, peștel mi sunt morți, dar n-avea rost să port hainele asta. Pe lângă noi trecea un ospătar. I-am făcut semn că vreau nota. Din imbecilitate sau recă-voință, n-a reaște. S-a apropiat de noi.

— Vă mai aduc ceva? a zis.

— Notă, am spus.

— Stai, bă Tocilescule, a zis Dorin. Hai că ne vedem în următoarele zile, în pastă, îți să mai bñhi ceva. Mai adu-mă o pachetă de șuruburi, să te săracă să te săracă.

— Și dumineacă-năstril? a zis ospătarul.

— Nu uită-te Dorin; cum se chintă să scoară o rugăciune pe pathei. Pachetul era al meu.

Dorin, care avea la mână o țigări, deși era fumător, nu a fumat.

— Încă un Carlsberg, am zis furios.

— Nu mai avem, a spus ospătarul.

— Atunci un Ciuc nefiltrat, nu?

Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Cu Dorin	5
Câteva zile	9
Astronautul	13
Copiii	21
Efectul fluturelui	27
Pisica lui Dumnezeu	33
iPhone	37
Adam și Eva	43
A doua venire	49
Cat funeral	55
Bombardamentul	65
Vreme mișto	69
Un înger se arată	73
Doi cai urăti	77
Scufița Roșie	81
Vacanța	87
Fata doamnei Corneliuc	97
Uși negre	105

Lecție de luptă	113
Respect pentru oameni și cărți	
Romanță rurală	121
Miracolul de la Albești	129
Experimentul	135
Ex-Girlfriend.	139
Maimuța contesei	145
OK.	149
Prietenă lui Andrei	159
Sniper, două rațe	173
Diapozitiv.	177
Ultima grisină	185
O seară cu Eduard și Polonia	189
Cei patru călăreți ai Apocalipsei	197
Imperiul Pisicilor	201

Respect pentru oameni și cărți

Cu Dorin

— Cu vîii nu mai am de-a face de mult, zise Dorin. Când se îmbăta, îl apuca depresia, și îi deprima și pe toți cei din jur. De data asta, în jur eram doar eu.

— Știi, continuă, oamenii sunt morți, toți sunt morți, doar niște corperi, dar n-au nimic în ei, nu mai au suflet, mă, asta e problema, sunt ca niște... ca niște pești...

— Da, am zis.

Mă rog, peștii nu sunt morți, dar n-avea rost să port discuția asta. Pe lângă noi trecea un ospătar. I-am făcut semn că vreau nota. Din imbecilitate sau rea-voință, n-a înțeles. S-a apropiat de noi.

— Vă mai aduc ceva? a zis.

— Nota, am spus.

— Stai, bă Tocilescule, a zis Dorin. Hai că ne vedem din an în paște, hai să mai bem ceva. Mai adu-mi o vodcă!

— Și dumneavoastră? a zis ospătarul.

M-am uitat la Dorin, care se chinuia să scoată o țigară din pachet. Pachetul era al meu. Dorin nu își cumpăra niciodată țigări, deși era fumător.

— Încă un Carlsberg, am zis furios.

— Nu mai avem, a spus ospătarul.

— Atunci un Ciuc nefiltrat.

— N-avem nici d-ăla.

Respect pentru oameni și cărti

Am ofstat și am întrebat ce aveau. Heineken și Timișoreana. Am cerut un Heineken și i-am întins brișcă lui Dorin.

— Mersi, a zis aprinzându-și țigara, îngropându-se într-un nor de fum, tușind, lăcrimând o lacrimă.

Eram pe o terasă în Eforie Sud. Nu mai fusesem niciodată în Eforie Sud și nici nu aveam să mai merg vreodată. Dorin stătea în vila unei mătuși. Nu înțelegeam de ce cineva și-ar fi făcut o vilă în Eforie Sud, dar nici nu era treaba mea.

— Mai beau berea asta și plec, am zis.

— Da, bă, a spus Dorin, da' acum, că ne-am întâlnit... mie chiar îmi pare rău că ne vedem aşa rar. Să știi că eu țin mult la tine, Tocilescule! Si îmi place mult cum scrii!

— Știu, măi Dorine, am zis.

— Și pe Cristina am iubit-o mult, să știi! a continuat.

Cristina îl părăsise recent și Dorin nu putea să treacă peste asta. Trebuie spus că în plus era și destul de urât, aşa că era de înțeles că suferea. Nu era genul de băiat care să aibă succes la femei. De fapt, nu era genul de băiat care să aibă succes în orice. Avea un studio de înregistrări care mergea prost, dar taică-său era avocat și cumva avea legături în politică, iar de-acolo veneau destui bani cât să aibă și Dorin din ce trăi.

— Da' nici ea nu era vie, a spus Dorin. Se vedea pe față ei, știi, aşa, inexpresivă... Dar am iubit-o mult...

Dorin tăcu. Chelnerul ne aduse vodca și berea. Berea era caldă. Poate că și vodca, habar n-am.

— Mda, am zis.

— Numai tu ești viu, bă, a zis.

Dacă berea n-ar fi fost caldă, dacă Dorin n-ar fi fumat din țigările mele, dacă n-am fi fost în Eforie Sud, dacă n-ar fi trebuit să merg până în 2 Mai cu mașina, deși băusem, dacă la terasa aia muzica ar fi fost alta decât Elena featuring Glance, cu piesa „Ecou“, și mai ales dacă Dorin n-ar fi fost un cretin, poate că seara s-ar fi terminat altfel. Dar berea era caldă, Dorin îmi fuma țigările, eram în Eforie Sud și muzica era de căcat, drept pentru care m-am ridicat.

— Ba să știi că sunt mort, bă Dorine, am zis.

Am luat țigările de pe masă, am lăsat trei hârtii de 10 lei lângă bere, m-am ridicat și am plecat.

— Ce faci, băi Tocilescule? Ești viu! Unde pleci? Stai, bă! Te-am supărat cu ceva? strigă Dorin în urma mea.

— Ba nu sunt viu, bă, am zis.

M-am urcat în mașină și am pornit motorul. Simultan a pornit și radioul, din care se auzea tot piesa Elenei cu Glance. L-am închis și am băgat în viteză.

— Ba ești viu, Tocilescule, ești viu! a urlat Dorin.

Era tot la masă, nemîșcat, întors puțin în direcția mea.

— Sugi pula, am zis nu foarte tare și am călcat accelerarea.

Un bărbat în uniformă de paznic a opus manecaua

pe care o asculta pe telefon.

— E înțes, a zis.

Un alt bărbat, îmbrăcat și el în uniformă, se înțelegea

pe telefon și răspunse înțelept: „Bunătate și mulțumiri, domnule!“

— OK, am spus, am o nevoie urgentă la Traduceri.

— A, la Mirela, a zis bărbatul cu telefonul. Luă-

riul la trei, acolo la stânga, a două ușă. Scrie Traduceri

pe ea.

Respect pentru oameni și cărți

Câteva zile

„Mai sunt două zile până când Michael va ieși din pușcărie, și atunci totul o să se schimbe“, zise subtitrarea.

Am închis televizorul, m-am ridicat din fotoliu și m-am dus la dulapul cu scule. Am luat ciocanul cel mare, mi-am îndesat țigările și bricheta în buzunar și am ieșit furios pe ușă.

Postul de televiziune era doar la o stație de tramvai distanță, dar am preferat să merg pe jos, fumând îndărjit și gândindu-mă la ale mele: dacă mai aveam chefir în frigider, dacă pisica mai avea mâncare de pisică, dacă avea rost să pun mașina de spălat doar pentru două perechi de jeansi și un tricou, dacă noul album Arcade Fire chiar era cel mai bun album al lor de până acum sau mă entuziasmam eu aiurea. Când am ajuns în fața clădirii, gândurile se terminaseră, și țigara la fel. Am intrat. Un bărbat în uniformă de paznic a oprit maneaua pe care o asculta pe telefon.

— E închis, a zis.

Un alt bărbat, îmbrăcat și el în uniformă, se lingea pe degete de resturile unui sendviș cu telemea și mă privea, pe bună dreptate, cu oareșice suspiciune.

— E OK, am spus, am o treabă urgentă la Traduceri.

— A, la Mirela, a zis bărbatul cu telefonul. Luați liftul la trei, acolo la stânga, a doua ușă. Scrie Traduceri pe ea.

— Mulțumesc, am spus.

Am urmat îndrumările primite și am ajuns în încăperea în care aveam treabă. Un birou măricel, cu patru mese. La una dintre ele stătea o fată pipernică, cu față ascunsă sub un breton cam strâmb și o pereche de ochelari cu ramă neagră, așa cum era de așteptat.

— Mirela! am spus.

Fata s-a uitat la mine, apoi și-a scos ochelarii.

— Ăștia-s de citit, a zis.

Și-a pus alții și s-a uitat din nou la mine. Privirea ei nu spunea nimic, așa că am vorbit eu.

— Sunteți fata de la traduceri, nu?

— Da, a zis.

— Adică faceți subtitrările.

— Da, a zis ea din nou, încercând să înțeleagă unde băteam.

— Și ăsta e biroul în care se fac subtitrările, la computerele astea.

— Da, a repetat ea pentru a treia oară.

Am scos ciocanul din buzunar și am început,meticulos și calm, să distrug aparatura electronică din cameră. Fata se uita la mine fără să scoată un cuvânt.

— Scuze, bănuiesc că sunteți șocată, am zis, izbind cu sete într-o imprimantă.

Mirela tăcea. Cu un rever destul de reușit, care la ping-pong nu mi-ar fi ieșit niciodată, am făcut țăndări un televizor stins. Apoi m-am apropiat de Mirela. Am tras-o la o parte cu scaunul de care se ținea ca o lipitoare și i-am făcut zob computerul, tastatura, mausul și monitorul, după care m-am oprit. Transpirasem, aerul condiționat îmi bătea în céafă, era periculos, aş fi putut răci.

— Nu mai fiți șocată, am spus.

Mirela continua să tacă. Pe deasupra, se albise foarte tare la față.

— O să mă omorâți, zise.

— Nu, cred că nu, am spus.

— Cu ciocanul, a zis ea tremurând.

Am pus ciocanul pe masă. Apoi mi-am dat seama că nu-i OK, aşa că l-am băgat în buzunar. Atârna greu.

— De data asta nu, am zis. Așa e doar un avertisment.

— Dar... dar ce-am făcut? bâigui fata.

— Cum ați traduce „două zile“ în engleză? am întrebat.

— Poftim?

— „Două zile“ în engleză! am zis ceva mai tare și mai amenințător.

— Two days? a șoptit fata.

— Și „câteva zile“?

— A couple of days?

— Da, am spus. Corect. Și invers? „A couple of days“ în română?

— Câteva zile?

M-am așezat pe un scaun. Mă luase durerea de cap. Mi-era și foame.

— Acum juma' de oră mă uitam la un film, am spus cu toată blândețea de care eram capabil, și un personaj a zis „in a couple of days, Michael will come out of jail“. Dar subtitrarea era „mai sunt două zile până când Michael va ieși din pușcărie“. De ce?

— Eu... nu știu..., a zis fata încet. Eu traduc doar din spaniolă...

Undeva greșisem, și era evident unde.

— A, păi, nu știam, am spus.

Am tăcut o vreme amândoi, uitându-ne la prăpădul din jurul nostru și ascultând șuieratul aerului condiționat. În cele din urmă m-am ridicat.

— Mda, scuze atunci. Să le transmități colegilor ce v-am zis! am mormăit.

— O să le transmit, a zis Mirela.

Am plecat puțin debusolat. Cei doi paznici stăteau fumând în fața clădirii.

— Ați rezolvat? m-a întrebat cel cu telemeaua.

— Partjal, am zis.

M-am dus în stația de tramvai și mi-am aprins o țigără. Pe o bancă stăteau două țigânci.

— Șefu', nu-mi dai și mie o țigără? a zis una dintre ele.

Am scos pachetul și i l-am întins. Fata a scos o țigără, și-a aprins-o și mi-a dat pachetul înapoi.

— Câți ani ai? am întrebat-o.

— Cinșpe, a zis.

Și eu tot pe la vîrsta aia mă apucasem de fumat, așa că ce era să zic?

— Aștepți tramvaiul? a întrebat fata.

— Da, am zis.

— Păi, nu mai trece, a spus.

— Aha, am zis.

— Nu mai trece de câteva zile, că se schimbă șinele, a explicat fata.

Am pornit pe jos către casă. Era duminică după-amiază, vreo 34 de grade. M-am oprit la un chioșc și mi-am luat o cola. Am deschis-o, am luat o gură și m-am uitat la soare. Apoi mi-am văzut de drum.

— Nu mai fiți sociu, ești spusă, mărtășești un jăbă —

Respect pentru oameni și cărți

Astronautul

Muzica: *TV On The Radio – „Happy Idiot“*

Mihai își văzu pentru o secundă reflexia în plexiglasul care acoperea instrumentele de bord. Arăta destul de ridicol aşa, plutind în imponderabilitate cu casca de astronaut pe cap și cu pula sculată. Se întinse puțin și înșfăcă chiloții lipiți de tavan. În capătul celălalt al modulului, Brittany, astronauta americană, urmarea cu gura un norișor de spermă. Se apropie de el și norișorul pătrunse încet și pașnic în gura ei, ca o navă spațială din „Războiul Stelelor“ care aterizează într-un hangar. Brittany înghițî sperma, se strâmbă și izbucni în râs. Mihai se liniști; preț de un minut, se întrebă cum ar fi fost dacă Centrul de Control ar fi deschis pe neașteptate o transmisiune și l-ar fi văzut cu pula în gura lui Brittany și aşa mai departe.

— Nu înțeleg de ce n-ai înghițit-o din prima, zise.

— Am vrut să văd ce se întâmplă, spuse Brittany.

Mihai dădu ochii peste cap, apoi adună hainele din aer și se îmbrăcă destul de stângaci, pentru că nu era decât a treia zi în spațiu și nu se obișnuise încă cu lipsa gravitației.

— Oricum, nici eu nu înțeleg de ce ți-ai pus casca pe cap, zise Brittany.

Plecarea lui Mihai în spațiu fusese un prilej de mândrie națională; televiziunile își întrerupseseră programul pentru această știre, Dumitru Prunariu lăcrimase puțin într-o emisiune, povestind ce mișto fusese în spațiu la vremea lui, cum se vedea Pământul, câți cai-putere avea motorul rachetei și alte de-astea, iar prim-ministrul îl felicitase pe Facebook și chiar îl tăguise; textul zicea: „Sunt mândru că Mihai Galeș va deveni al doilea român în spațiu, ducând astfel numele României nu doar peste hotare, ci chiar în cosmos! Felicitări, Mihai, și mult succes!“. Evident, nimeni nu-și bătuse capul să remарce că Mihai era român doar după tată și se născuse în America, unde de altfel își și petrecuse întreaga viață. Totuși, faptul că vorbea (destul de stricat) românește era pentru toți românii o dovadă de netăgăduit a românilor său și, cum uneori chiar și el se simțea puțin român (de obicei la Olimpiade), Mihai nu simțise nevoie să se dezică de țara în care nu fusese decât de patru ori în cei 29 de ani pe care îi număra. Taică-său, infinit mai mândru decât el de apartenența la un popor sărac și îndepărtat, îi dăduse chiar și un tricolor ca să-l fluture în spațiu, dar Mihai îl uitase acasă.

În schimb, fluturase pula, poftim.

*

În afară de ei, în stația spațială mai erau un austriac, doi chinezi și trei ruși, toți ocupați cu cine-știe-ce experimente care pe Mihai, ocupat cu propriile experimente (ceva cu grâne, era biolog), nu-l interesau câtuși de puțin. Totuși, se cunoșteau, mai schimbau un „Bună

ziua“¹, un „Bună seara“, aşa că, în momentul în care intră în sala de mese (adică patru scaune în care puteai sta prins cu o centură de siguranță) și găsi înăuntru doi tipi pe care nu-i mai văzuse niciodată, Mihai se miră.

— Voi când naiba ați sosit? întrebă.

Nu-i prea păsa lui de aşa ceva, dar ştia că după venirea lui nu mai urma multă vreme nici o lansare.

— Acum, zise unul dintre bărbați. Eu sunt Pierre.

Mihai îi scutură mâna cam molatecă.

— Mihai, zise.

— Claudius, spuse celălalt bărbat.

— Mihai, repetă Mihai conform obiceiului său.

Apoi se gândi că Claudius e un nume ciudat, dar poate că omul era portughez sau ceva, și aşa s-ar fi explicat. Privi către bluza bărbatului, unde ar fi trebuit să fie un ecuson cu un steag, dar nu era nici unul. Pierre îi surprinse privirea.

— Noi venim din partea cealaltă, explică.

— Canada? întrebă Mihai.

— Nu, spuse Pierre.

Părea stânjenit și încurcat, și se scărpina scurt în barbă.

— Nu, din partea cealaltă, zise arătând cu mâna într-o direcție.

— Din modulul de întreținere? întrebă Mihai nedumerit.

— Nu, zise Claudius.

Mihai realizează că Claudius era blond, și că deci ar fi putut să vină dintr-o țară scandinavă; nu de altceva, dar și pe tatăl vitreg al lui Hamlet îl chema Claudius, și ăla era danez.

— Scuză-ne, poate că ar fi trebuit să explicăm mai clar, zise Claudius, noi nu venim de pe Pământ, venim din partea cealaltă a Universului.